

Clarificări la cruce

16 decembrie 2007

Gili Cârstea

Un prieten, Rusty, își exprimă poziția cu privire la caracterul lui Dumnezeu în lumina crucii. El vede crucea ca un moment al dezvăluirilor finale despre caracterul celor două forțe implicate în marea controversă, poziție pe care și noi o apreciem. Iată ce spune el:

“Crucea este o descoperire completă atât a lui Dumnezeu cât și a lui Satana, a principiilor în baza cărora acționează fiecare. Natura luptei dusă la cruce a constat în implicarea totală a ambelor părți. Nimic nu putea fi, sau nu a fost, lăsat deoparte.

“Masca pe care Satana a așezat-o în dreptul numelui și caracterului lui Dumnezeu, pentru a-L prezenta într-o lumină falsă înaintea universului, a fost dată la o parte, iar deghizarea lui Satana cu scopul de a-și ascunde adevărata identitate a fost dezvăluită. De la acea luptă titanică, cel rău a putut fi văzut așa cum este el în realitate – o ființă cu totul devotată slujirii de sine, care a fost capabilă să-L omoare pe Cel care a creat-o și i-a dat tot ce are. Satana a expus spiritul pe care îl instalase deja, și îl manifestase, în conducătorii criminali ai lumii. Felul în care el L-a tratat pe Hristos reprezintă exemplul lui despre modul în care îi va trata pe toți cei care Îl vor urma.

“Cât de profund recunoscători ar trebui să fim că acesta nu este caracterul lui Dumnezeu.

“Am fi trăit într-o teroare cumplită dacă era așa. Dumnezeu și Hristos sunt motivați de un principiu total diferit – acela al sacrificiului de sine, al servirii din dragoste. Ei îi vor servi pe toți ceilalți indiferent de sacrificiul pe care vor trebui să-l facă. Nu vor face un exemplu din cei care nu-I ascultă, ci se vor da pe Ei Înșiși ca exemplu arătând că, departe de a cere sau de a lua viețile oamenilor, își dau propria Lor viață.

“Haina lui Hristos este cu adevărat înmuiată în sânge – propriul Său sânge. Și Satana are o haină înmuiată în sânge – sângele altora. Ce diferență colosală este între cei doi!

“Dacă vom examina cu atenție calea oamenilor și calea lui Satana, vom constata că acestea sunt identice. Însă în viața lui Hristos sau a Tatălui Său nu se găsesc principiile sau procedurile întâlnite la Satana, exceptând acuzațiile false aduse Lor.

“Mai mult decât atât, felul în care a murit Hristos reprezintă dovada absolută că Dumnezeu nu-l nimicește pe păcătos. În Grădina Edenului, omul a ales să meargă pe calea lui. El a nesocotit legea dragostei, înlăturând astfel protecția vieții lui, și expunându-se consecințelor fatale ale legii călcate.

“Omul ar fi murit chiar în ziua în care a încălcat legea, așa cum a zis Dumnezeu, dacă nu s-ar fi întâmplat ceva. În clipa în care omul a păcătuțit, Hristos S-a așezat între cei vii și cei morți, și a zis: ‘Pedeapsa să cadă asupra Mea.’

“Pentru a putea primi și purta pedeapsa în numele nostru, pedeapsă care ar fi constat în dispariția noastră, Hristos a venit pe acest pământ. Acesta este punctul critic. Hristos nu a venit pentru a purta orice pedeapsă, ci numai pe aceea pe care omul a atras-o asupra lui. Este evident faptul că noi nu am fi putut fi mântuiți dacă Hristos ar fi dat greș, chiar în cel mai mic amănunt în purtarea pedepsei noastre. Pedeapsa trebuia satisfăcută pe deplin.

“Întâlnim astăzi două concepte cu privire la soarta celui păcătos.

“Conceptul cel mai des întâlnit prezintă un Dumnezeu a cărui răbdare a ajuns la sfârșit, care Își folosește omnipotența pentru a debarasa universul de cei neascultători. Tot aici, lovitura de moarte este administrată de Dumnezeu.

“Dacă așa ar sta lucrurile, atunci așa trebuie să fi murit Hristos, pentru că El a murit în locul nostru. Dacă moartea noastră este adusă la îndeplinire de mâinile lui Dumnezeu, atunci Tatăl trebuie să-L fi omorât pe Fiul Său.

“Celălalt concept susține că cel păcătos se desparte el însuși de Dumnezeu. Prin urmare, Dumnezeu nu mai poate să mențină controlul asupra forțelor care acționează atât în interiorul celui păcătos, cât și în afara lui, rezultatul fiind acela că păcătosul este distrus de propria lui stare de păcat.

“Dacă este așa, atunci așa a trebuit să moară Hristos.

“De aici rezultă clar că felul în care a murit Hristos reprezintă dovada clară a felului în care va pieri și păcătosul nepocăit.

“Din fericire, nu există niciun mister în ce privește moartea lui Hristos. A avut loc în fața unui public numeros, și nu am întâlnit încă persoana care să spună că Tatăl a venit la cruce și L-a executat personal pe Fiul Său preaiubit, singurul Său Fiu. Nu s-a întâmplat așa.

“Însuși Hristos a dat mărturie despre ce s-a întâmplat. În ultimele Sale clipe, a strigat: ‘Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?’ (Matei 27:46). Aici nu găsim nicio mărturie care să-L prezinte pe Dumnezeu apropiindu-Se, ținând în mâinile Sale arme de distrugere! Dimpotrivă, El S-a îndepărtat de Hristos tot așa cum Se îndepărtează de orice păcătos nepocăit. Hristos Însuși nu a

fost păcătos, totuși a luat asupra Sa povara păcatelor lumii și a stat în locul fiecărui păcătos. Atât de reală a fost preluarea acelor fărădelegi încât a fost ca și când El Însuși le-ar fi comis. Ceea ce L-a despărțit de Tatăl Său a fost acea povară a suferinței. Despărțit de Dumnezeu, la cheremul total al nimicitorului, păcatul, Hristos a murit.

“Tot la fel au murit egiptenii, sodomiții, antediluvienii și orice altă persoană care a suferit pedeapsa cu moartea. În același fel va distruge păcatul, la sfârșitul timpului, pe cei ce refuză oferta de eliberare de sub puterea lui.”

Rusty face aici o foarte corectă descriere a felului în care crucea a expus precis, și pentru totdeauna, atât caracterul lui Dumnezeu, cât și caracterul lui Satana. Totul a fost permis, și nu a existat nicio restricție impusă diavolului în intențiile lui de a controla total, în acel moment, lumea asupra căreia stăpânea.

Tocmai de aceea punctul final din pledoaria lui Rusty devine problematic, acolo unde el spune: “Atât de reală a fost preluarea acelor fărădelegi, încât a fost ca și când El Însuși le-ar fi comis.”

Dacă Hristos a “preluat” fărădelegile omenirii, atât de real “ca și când El Însuși le-ar fi comis,” dar Satana este cel care L-a pus pe cruce, înseamnă că diavolul are o parte vitală în ecuația mântuirii, el fiind agentul care face treaba murdară a executării pedepsei cerută de lege.

Noi nu credem că această poziție despre fărădelegile omenirii purtate de Hristos este acceptabilă, și vom explica de ce nu credem acest lucru.

Cum a luat Hristos asupra Sa fărădelegile omenirii a fost, am putea spune, subiectul care a generat întreaga controversă din 1888.

Fratele Butler, președintele CG, susținea poziția clasică îmbrățișată de biserică, aceea că păcatele omenirii au fost așezate asupra lui Hristos în momentul răstignirii.

Waggoner spunea că acest lucru s-a întâmplat la întrupare.

Fratele Butler spunea că dacă Hristos ar fi luat păcatele omenirii la întrupare, El ar fi fost toată viața Sa un păcătos.

Waggoner întreba: Dacă Hristos a luat păcatele omenirii la răstignire, fără să devină un păcătos, de ce să nu le poată lua la întrupare, de asemenea fără să devină un păcătos?

Noi credem că Waggoner a avut dreptate, iar poziția lui este puternic susținută de Pavel în capitolul opt din Romani. Totuși, concepțiile s-au dezvoltat de atunci, iar noi avem astăzi o altă perspectivă asupra acestui subiect.

Păcatul și vina nu pot fi luate prin atribuire, așa cum lămurește Scriptura foarte bine acest lucru în capitolele 14 și 18 din Ezechiel. Așa cum neprihănirea nu este transferabilă, tot așa nici nelegiuirea nu este transferabilă. Domnul Hristos a

purtat păcatele omenirii la un nivel mult mai profund decât este dispusă să accepte teologia creștină, în general, și cea adventistă, în special.

Concepția lui Waggoner, că Hristos a luat la întrupare păcatele omenirii asupra Sa, poate fi astfel descrisă astăzi: Hristos a fost un membru al familiei umane, deoarece S-a născut “din sămânța lui David” (Ioan 7:42; Fapte 13:23; Rom 1:3; 2 Tim 2:8; Apoc 22:16), adică posesor al singurului ADN cunoscut pe această planetă.

Moise întărește acest lucru, afirmând că “Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: să ascultați de el!... Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu” (Deut 18:15.18). Dumnezeu vorbea aici despre Hristos, iar Moise a înțeles foarte bine acest lucru.

Dumnezeu repetă de două ori în același context adevărul inatacabil că Hristos urma să fie un membru al familiei omenești, și astfel “părtaș sângelui și cărnii” ca fiecare copil al lui Adam.

Cum a devenit El Mesia, Mântuitorul și Răscumpărătorul lumii?

Răspunsul Scripturii este la fel de evident: El a fost făcut, chiar de la naștere, un templu al Duhului Sfânt, o locuință a Celui Prea Înalt, un cort al mărturiei în care Șekina locuia deplin (Ioan 2:19-21; 10:38; 14:10-11). El a fost “Cel Uns” de Tatăl (Isa 61:1) spre a descoperi lumii taina evlaviei, caracterul lui Dumnezeu și calea consacrată de la păcat la neprihănire. În Hristos, Dumnezeu a demonstrat că atunci când omenescul este unit cu divinul, omul nu păcătuiește, așa cum declară cu tărie Spiritul Profetiei: “Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180). [vezi mai multe asemenea pasaje aici].

Taina lui Dumnezeu nu urmărea să demonstreze că Dumnezeu nu păcătuiește. Ceea ce era de demonstrat în această fază a mării controversate era că sistemul guvernării lui Dumnezeu – unirea dintre natura divină și cea creată – este desăvârșit și dă rezultate spectaculoase chiar în omenirea păcătoasă. De aceea era imperios necesar ca Cel Uns să fie “din mijlocul tău, dintre frații tăi,” părtaș sângelui și cărnii pe care venise să o vindece, să o salveze, să o răscumpere.

Locuind în Omul Isus Hristos, Dumnezeu Însuși ispășea păcatul omenirii, nimicind “legea păcatului și a morții” care ținea pe om în robie. În Hristos locuia o “lege a Duhului de viață” care anula complet legea păcatului și a morții – și de aceea El a trăit fără păcat, în neprihănire.

Primirea neprihănirii lui Hristos nu este o tranzacție juridică, o simplă declarație că am fost puși în posesia unui lucru pe care nu îl aveam. Cei care vor avea neprihănirea lui Hristos pot fi descoperiți ușor, după standardul exprimat de Ioan: “Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6). “Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El Însuși este neprihănit” (1 Ioan 3:7).

Da, neprihănirea lui Hristos este un dar, un cadou, și da, în ea nu există niciun fir de producție omenească, fiind în întregime opera Tatălui care, locuind în Hristos, împăca lumea cu Sine. Dar aceasta nu înseamnă că ea este o simplă declarație de îndreptățire, că a păzit Hristos legea în locul nostru, și de aceea noi nu mai trebuie să o păzim.

Puterea pe care o cântăm și o laudăm în sângele lui Hristos vine din faptul că El nu a cedat până la moarte în fața tuturor provocărilor naturii păcătoase pe care o moștenea ca membru al familiei umane, sau în fața atacurilor disperate ale forțelor iadului.

El a semnat cu sânge dispoziția ca cele două naturi unite în El să nu fie despărțite, orice ar veni, chiar moartea, moartea a doua.

El a onorat marele deziderat al cerului, pe care Lucifer l-a disprețuit: “Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă” (Mat 19:6). Da, noi am crezut că aici este vorba doar de căsătorie, uitând că “nunta” este unirea dintre divin și uman (COL 307).

Temelia guvernării lui Dumnezeu, în creațiune, este punerea împreună a două naturi, creată și divină. Așa a fost creat întregul univers, “de la serafimul luminos și sfânt până la om” (DA 161). Lucifer a despărțit ceea ce a împreunat Dumnezeu, sperând să ajungă “ca Dumnezeu.”

Adam a despărțit ceea ce a împreunat Dumnezeu, sperând același lucru, iar omenirea trudește încă spre acest ideal, pe calea imposibilă a cunoștinței binelui și răului.

Dar Omul Isus Hristos a rezistat oricăror ispite de a despărți ceea ce a unit Dumnezeu, până la moarte. Pentru El, nimic nu era mai prețios decât părtășia cu natura divină. Acesta este idealul înalt, pus în fața fiecărui suflet care admiră neprihănirea lui Hristos.

Este un non-sens complet să declari că ești al lui Hristos, născut din nou, îndreptățit – deși trăiești “după îndemnurile firii pământești” (Rom 8:5-6) – deoarece crezi că a plătit Hristos pentru păcatele întregii omeniri. Dacă a plătit Hristos pentru păcatele întregii omeniri, cum se face că cea mai mare parte a omenirii va arde ca miriștea în final?

Biruința asupra “legii păcatului și a morții” nu are efect deoarece a fost obținută în Hristos; ea are efect când este realizată în fiecare credincios, așa cum a fost obținută în Hristos.

Tot la fel, “legea Duhului de viață” care era în Hristos nu are efect pentru toți deoarece era în Hristos; ea are efect când este repetată în toți cei care au credința lui Isus, și văd în El scopul lui Dumnezeu, idealul înalt pus în fața fiecărui suflet.

Legea Duhului de viață care se găsea în Hristos a spulberat legea păcatului și a morții, demonstrând că atunci când are loc “nunta,” omul nu păcătuiește. Slava

Tatălui a strălucit în toată splendoarea ei. Şekina şi-a arătat puterea mântuitoare locuind în Chivotul noului legământ. Hristos este garanţia că noul legământ este viabil, şi va fi realizat fără dubii, cu toţi cei care vor avea credinţa lui Isus.

Această slavă urmează să lumineze curând tot pământul – aducând dovada puterii creatoare a lui Dumnezeu ascunsă în neprihănirea lui Hristos – când un grup de oameni din toate familiile pământului vor deveni împlinirea unei făgăduinţe îndelung aşteptate: “Şi neamurile vor cunoaşte că Eu Sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfinţit în voi sub ochii lor” (Eze 36:23).
